

B.B. ALSTON

AMARI
JA
KURJAT IHMEET

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

Amari and the Despicable Wonders

Copyright © 2024 by Brandon Alston

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty

ISBN 978-951-1-34995-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Omistettu isälleni Brucelle,
kunnon miehen esikuvalle

1

Kun Quinton kertoi, että piiloutuisimme huippusalaaiseen paikkaan, kuvittelin mielessäni maanalaisen bunkkerin jossain syrjäseudulla. Paikan kaukana kaikesta, paikan jossa olisi uusinta teknologiaa, esimerkiksi sormenjälkiskannereita ja puihin piilotettuja valvontakameroita. Ja ehkä pari ihmissutta säikäyttämässä luvattomat tunkeilijat tiehensä, niin ihmiset kuin muutkin.

Sellaista suojelua voisi odottaa yliluonnollisen maailman kuulusimmalta erikoisagentilta.

Mutta minä istunkin jalat ristissä Jaydenin ja Elsien välissä nukkavierun motellihuoneen lattialla. Raidallisessa tapetissa on punaista ja roosaa, ja parisänkyjen patjat ovat niin kovat, että on mukavampaa istua kokolattiamatolla.

Veljeni on jossain tekemässä ties mitä, ja sillä välin me kolme katsomme Elsien läppäriä. Näytöllä on kuvaa hotelli Vanderbiltin tulipalosta. Kirkkaat liekit ja mustana tupruava savu peittävät tähtitaivaan näkyvistä. Paloautoja ja ambulansseja viilettää sireenit soiden paikalle.

En malta kääntää katsettani, vaikka syyllisyys ja pelko vellovat mahassani. *Tämä on minun vikani.*

Näytön alareunassa juoksee tekstiä.

Tuoreimmat uutiset: Taikurit hyökkäsivät Yhdysvaltojen virastoon.

Kun video toistuu silmukkana, uutistenlukija kommentoi. *”Atlantassa hotelli Vanderbiltn tuhopolton seurauksena kymmenittäin tunnetun maailman asukkaita on viety lähimpiin sairaaloihin – hotellin kulissien takana toimi Yliluonnollisten asiain virasto. Nyt koko yliluonnollinen maailma pidättää henkeään. Monet pelkävät, että tuhopoltto voi johtaa muinaissodan kaltaiseen tuhoisaan selkkaukseen.*

”Koska pääministeri Merlin ja Yliluonnollisen maailman kongressi ovat edelleen pysäytetyn ajan vankeina, tilanteeseen vastaa virkaa toimittava pääministeri Elaine Harlowe. Virassa aiemmin toiminut varapääministeri Turmio irtisanoutui tehtävistään yllättäen vain muutama tunti iskun jälkeen. Harlowe on ylennyt uralaan ennennäkemättömän nopeasti ensin Virastossa ja nyt yliluonnollisen maailman hallinnossa.

”Ennen kuin aika pysäytettiin, monet viranhaltijat ajattelivat, että satoja vuosia jatkunut taikurien uhka oli vihdoin väistynyt viimeisen Yöveljen, Raoul Moreaun, kuoltua. Mutta nyt taikuri nimeltä Dylan Van Helsing on astunut esiin meidän maailmamme vaarallisimpana rikollisena. Pelottavien joskin vahvistamattomien tietojen mukaan hänellä on taustatukenaan satoja aiemmin tuntemattomia taikureita –”

Jayden ja minä säpsähdämme, kun läppärimme kansi yhtäkkiä läimähtää kiinni.

”Nyt riittävät uutiset tältä päivältä”, Elsie sanoo ja katsoo minua huolestuneesti. ”Eikö sinustakin?”

Jayden nyökkää. ”Ne alko oikeesti kuulostaa masentavilta.”

”Emme saa lähteä ennen kuin Quinton palaa”, minä sanon. ”Minusta meidän kannattaa seurata, mitä muualla tapahtuu.”

”No joo...” Elsie sanoo. ”Mutta emmehän me ole muuta tehneetkään sen jälkeen, kun tulimme tänne aamupäivällä. Oter-netistä tulee pelkkiä synkkiä uutisia. Yritetään ajatella vaihteeksi jotain muuta.”

”En halua ajatella mitään muuta”, minä sanon ja pudistan päätäni. ”Hotelli Vanderbilt on palanut maan tasalle, koska minä annoin Dylanin voittaa Suuren pelin. Moni joutui sairaalaan, koska Vladimirin kruunu on hänen päässään eikä minun. Jos hän satuttaa muitakin, minun on syytä tietää.”

Yritän avata läppäriä, mutta Jayden ehtii kaapata sen ja työntää sen pois ulottuviltani. Katson häntä nuivasti, mutta hän on keskittynyt Elsieen. Näyttää siltä kuin he kävisivät kokonaista keskustelua pelkästään silmillä. Lopulta Jayden nyökkää Elsielle kannustavasti.

Paras ystäväni vetää syvään henkeä ennen kuin kääntyy taas minuun päin. ”Jayden ja minä olemme jutelleet, ja... me olemme huolissamme sinusta.”

Olemme olleet koko päivän yhdessä. Miten he muka ovat jutelleet minun tietämättäni? Ja mitä he oikein ovat minusta puhuneet?

”Kun olit vessassa –” Elsie alkaa selittää, mutta lopettaa saman tien. ”No, sivuseikka. Auras on ollut sininen melkein koko ilta-päivän ja huononee koko ajan. Minä... ei vaan *me* olemme sitä mieltä, että olet liian ankara itsellesi.”

Asiaa on turha kiistää. Elsie on ihmislohiäärme, joten hän tietää minun mielialani tarkalleen tunteideni synnyttämän auran väristä. Kohautan olkapäitäni ja sanon: ”Olen ollut vähän maassa, mutta olen kunnossa. Minun on pakko olla, jos aiomme korjata virheeni.”

”Mutta juttu on niin”, Elsie sanoo, ”ettet sinä mitään virhettä ole tehnyt. Kukaan ei olisi voinut arvata, että johtaja Harlowe hallitsi

yliluonnollisella kyvyllään sekä Virastoa että pääministeriä. Eikä Suurta peliä todellakaan pelattu reilusti – Cozmo painosti sinua viimeisessä haasteessa. Hän antoi Dylanille vallan Taikuriliitossa. Jos Harlowe ja Dylan aloittavat sodan toisiaan vastaan, syy ei ole sinun.”

”Sä teit parhaas”, Jayden sanoo. ”Enempää ei voi vaatia.”

Olen kiitollinen siitä, että ystäväni yrittävät helpottaa oloani, mutta en ole varma, ansaitsenko helpotusta. ”Minun parhaani ei riittänyt. En onnistunut siinä, mitä tänä kesänä yritin.”

Jayden pudistaa päätään. ”Äläs nyt –”

”Kylläpä!” minä keskeytän, kun turhautumiseni lopulta nousee pintaan. ”Merlin ja Yliluonnollisen maailman kongressi ovat edelleen jähmeessä. Ja kun johtaja Harlowe tuli vahingoniloisena paikalle, minä en voinut muuta kuin livistää. Elsie, me jätimme Laran sinne oman onnensa nojaan...” Vaikenen, kun yritän hillitä kuohuvia tunteitani. ”Entä kaikki muut Virastossa? Kukaan heistä ei ole turvassa Harlowen mielenhallinnalta. Voitte olla oikeassa, etten minä aiheuttanut sitä, mitä tuolla nyt tapahtuu, mutta minulla oli tilaisuus estää se ja epäonnistuin. Sitä ei voi kiistää.”

Kaverini pysyvät vaiti – kumpikaan ei selvästikään tiedä mitä sanoa. Minua harmittaa, että korotin ääntäni. Oloni on nyt entistä surkeampi.

”Sori.” Minä huokaisen syvään. ”Tämä ei johdu teistä. Eilisen jälkeen haluan ainoastaan uuden tilaisuuden korjata asiat. Mutta toistaiseksi olemme vain odottaneet tässä motellissa.”

”Quinton toi meidät tänne hyvästä syystä”, Elsie sanoo. Arvasin että hän pitäisi veljeni puolta.

Elsie on planeetan innokkain VanQuishin fani. Erikoisagentit ovat oikeasti yliluonnollisen maailman supersankareita, eikä VanQuishia suurempaa supersankariparia olekaan – VanQuish tar koittaa Quintonin ja Maria Van Helsingin muodostamaa tiimiä.

Jos veljelläni olisi apunaan tiimitoverinsa eikä siskonsa, hän ei ehkä olisi nyt tuolla jossain yksin. Mutta Harlowe on pidättänyt Marian täysin perusteettomasti.

”Meidän ei ole nyt turvallista lähteä ulos”, Elsie jatkaa. ”Joko olet unohtanut, että Harlowe halusi passittaa meidät Pimeään syväköön? Tai että Dylan yritti polttaa meidät kaksi ennen kuin sytytti hotelli Vanderbiltin palamaan?”

”Quinton käski minun jatkaa taistelua”, minä huomautan. ”Hän sanoi, etten saisi noin vain antautua. Mutta jos hän olisi ollut tosissaan, hän olisi tietysti ottanut minut mukaansa.”

Kun Jayden kohottaa toista kulmaansa, huomaan sanoneeni vahingossa viimeiset sanat ääneen.

”Siksi sä siis tuittuilet”, hän sanoo. ”Luulit, et teistä tulis työtoverit, mutta sua kohdellaankin kuin lasta.”

En malta olla murjottamatta pikkuisen. ”Ehkä”, minä myönän.

”Niin voi vielä hyvinkin käydä”, Elsie sanoo. ”Ei ole kulunut vuorokauttakaan siitä, kun kaikki tapahtui. Sinä ja minä olemme laatineet niin monta suunnitelmaa, että tiedämme, miten paljon pohtiminen vie aikaa. Varsinkin kun pitää päättää, kuka mitään tekee. Veljesi varmaan haluaa meidän pysyvän turvassa sillä aikaa, kun miettii seuraavaa siirtoaan.” Elsie virnistää. ”Mutta ymmärrän oikein hyvin, miltä sinusta tuntuu. Aina kun jokin kokeeni menee pieleen, haluan heti yrittää uudestaan.”

Nojaan leukaa kämmeneeni ja huokaisen. ”Tiedän että olet oikeassa, mutta odottavan aika on pitkä. Anteeksi vielä kerran, että kiukkuilen.”

Jayden vain kohauttaa olkiaan.

Elsie pudistaa päätään. ”Ei tarvitse pyytää anteeksi. Juttele veljesi kanssa, kun hän tulee takaisin. Hänellä oli varmaan hyvä syy jättää sinut tänne.”

Taskussani surisee, ja kaivan esiin tylsän läppäpuhelimien, jollaisen me kaikki saimme Quintonilta. Suren vieläkin, että jouduin luopumaan älypuhelimeni apeista, mutta tätä puhelinta pitäisi olla mahdoton jäljittää.

Uusi viesti Q:lta:

Paluumatkalla

”Taidan saada pian uuden tilaisuuden”, minä sanon ja näytän viestiä Jaydenille ja Elsielle.

”Kysy tuoko se syötävää”, Jayden sanoo. ”Mulla on hirmu nälkä.”

Vilkaisen tyhjiä sipsipusseja – niitä on sängyllä kokonainen pino. ”Sinähän olet popsanut Doritoseja lakkaamatta.”

Hän huokaisee. ”Sipsit on hyviä, mutta burgerit vielä parempia – tosi paljon parempia.”

”Burgeri kyllä maistuisi”, Elsie vahvistaa.

Ennen kuin ehdin lähettää ruokapyynnön, puhelimeni surisee taas.

Uusi viesti Q:lta:

Varoitus: Äiti tulee töiden jälkeen.

Äitikö on tulossa tänne motelliin? Kello on jo yli kymmenen. Mitä jos häntä varjostetaan?

Pakotan itseni rentoutumaan. Quinton ei päästäisi äitiä tänne, ellei se olisi turvallista. Samassa mieleeni juolahtaa toinen ja kii-reisempi huolenaihe. Eilen illalla Dylan ja minä otimme yhteen Suuren pelin viimeisessä haasteessa. Minä en pelkästään hävinnyt vaan tulin myös kotiin hävinneen näköisenä. Onneksi äiti ei ollut kotona.

Olen jo vaihtanut rähjäisestä juniorigentin univormusta tavallisiin vaatteisiin ja pessyt lian ja ruohon hiuksistani. Puhdistin jopa käsieni ja kynärvarsieni nirhaumat ja naarmut ensiapulaukun pikaparannusgeelillä.

Mutta leuassani on vielä paha naarmu – geeli ei tehonnut siihen. Pullon mukaan syvien haavojen paraneminen kestää kaksitoista tuntia.

”Kaikki hyvin?” Jayden kysyy katsoen minua pitkään.

Osoitan naarmua. ”Äiti on tulossa, ja hän repii pelihousunsa, kun näkee minut.”

Jayden irvistää. ”Joo, rouva P tykkää kyttyrää, jos sulle sattuu jotain.”

Astun kaapille, otan sieltä pikaparannusgeelipullon ja suuntaan kylpyhuoneeseen.

Elsie seuraa minua. ”Pullossa varoitetaan, ettei geeliä saa käyttää liikaa.”

”Minä selvisin hengissä Suuresta pelistä, joten en kyllä anna äidin ottaa minulta nirriä pois.” Astun kylpyhuoneeseen ja suljen oven perässäni.

”Ole varovainen”, Elsie sanoo oven takaa.

”Joo”, minä lupaan.

Peili on likainen ja hehkulamppu himmeä. Aika huono yhdistelmä, mutta katson silti itseäni pitkään. Naarmu näkyy selvästi, käännän päätäni mihin suuntaan vain.

Jos osaisin vielä tehdä illuusioita, minun olisi helppo muuttaa ulkonäköäni. Sormia napsauttamalla näyttäisin oitis sellaiselta kuin haluan. Hävisin Suuren pelin, joten menetin muutakin kuin Kruunun – Dylan otti minulta myös magiani. Sitä ajatellessani minussa herää kamala tunne, että minusta puuttuu jotain.

Käännän pullon ja luen varoituksen uudestaan.

Varoitus: *Yliannostus voi johtaa arvaamattomiin sivuvaikutuksiin.*

Se kuulostaa niin pahalta, että epäroin laittaa naamaani lisää geeliä... kunnes katson uudestaan leukaani. Äiti suojelee minua vielä hanakammin kuin Quinton. Jos äiti on sitä mieltä, että minä olen loukannut itseni, hän saattaa käskää veljeni lukita minut jonnekin, missä olen turvassa. No, minulle riittää velttoilu. Minun on päästävä ulos tekemään jotain, mistä on hyötyä.

Kallistan pulloa valuttaakseni geeliä sormenpähän, mutta yhtäkkiä minua alkaa huimata. Räpyttelen silmiäni, kun näköni sumenee. Joudun ottamaan pesualtaasta tukea, jotta pysyn pystyssä.

Silloin kuulen puhetta. Ääni on heikko, melkein pelkkä kuiskaus vain. *”Teitä rangaistaan vielä siitä mitä teitte.”*

Käänän äkkiä päätäni ja katson ympärilleni pienessä kylpyhuoneessa. Seinien kaakelit ovat lohkeilleet. Suihkuverho on revennyt. Vessanpöntön huuhtelu reistailee.

Olen yksin.

Mutta silti sydän jyskyttää rinnassani.

Minä nimittäin tiedän, kenen äänen kuulin. Tunnistaisin sen missä tahansa.

Se oli Dylan Van Helsingin ääni.

2

Yhtäkkiä kylpyhuoneen oveen koputetaan ja sydän on hypätä kurkkuuni. ”Ku-kuka siellä?”

”Öö, sinun paras ystäväsi”, Elsie vastaa oven takaa. ”Alkaako olla valmista? Minun pitää näyttää sinulle jotain.”

Elsie siellä vain on. Suljen silmäni ja yritän rauhoittua. ”Ovi ei ole lukossa.”

Elsie tupsahtaa sisään ja istuu ammeen reunalle. ”Sori keskeytys, mutta sinun on nähtävä tämä.” Hän ojentaa kätensä, ja hänen käsivarttaan pitkin karehtii ihon tilalle tummia suomuja. Lohikäärmeen suomuja. ”Olen harjoitellut...” Hän vaikenee, kun katseemme kohtaavat. ”Amari, sinun aurasi on melkein neonkeltainen.”

Olen ollut Elsien kanssa riittävän pitkään tietääkseni, että mitä kirkkaampi aura on, sitä voimakkaampia ovat tunteet. Hän näkee, miten hämmentynyt olen.

Yritän silti vähätellä. ”Pikkujuttu. Kerro muutoksestasi.”

”Jokin selvästi vaivaa sinua”, hän sanoo. ”Kakista ulos vain.”

Haluaisin teeskennellä, ettei äsken tapahtunut mitään. Mutta asioiden salaaminen Elsieltä osoittautuu aina lopulta virheeksi. Niinpä vedän syvään henkeä ja sanon: ”Olin kuulevinani jotain ennen kuin tulit sisään. Puhetta, *hänen* äänensä.”

Elsie näyttää ensin menevän ymmälleen, mutta sitten hänen silmänsä suurenevat. ”Dylaninko?”

Nielaisen ja nyökkään. ”Eikö olekin outoa?”

”Minä sanoisin että pikemminkin pelottavaa.” Elsieta puistattaa. ”Oletko varma? Mitä hän sanoi?”

”Jotain rankaisemisesta. Siinä ei oikeastaan ole järkeä, koska hän on jo monta kertaa yrittänyt tappaa minut.” Katseeni kääntyy pesualtaassa olevaan särkyneeseen parannusgeelipulloon. Ilmeisesti se putosi kädestäni. ”Säikähdin tosissani.”

”Niin näkyy.” Elsie seuraa katsettani pesualtaaseen. ”Siihen voi olla selitys.” Hän alkaa naputella tietokonettaan ja kumartuu katsomaan näyttöä läheltä. ”Arvasinhan minä. Olen nyt firman verkkosivuilla.” Hän alkaa lukea. ”Parannusgeelin käyttöohjeita on noudatettava tarkasti. Varoitus: Yliannostus voi johtaa arvaamattomiin sivuvaikutuksiin, muun muassa ohimeneviin mutta ikävästi repottaviin ryppyihin, kaninkarvalaikkuihin, *hallusinaatioihin*...”

”Mutta minä en ehtinyt käyttää geeliä”, sanon. ”Minua alkoi huimata.”

Elsien otsa rypistyy. ”Onko Dylan aiemmin lähettänyt sinulle ajatusviestejä?”

Pudistan päätäni. ”Hän on aina käyttänyt tekniikkamagiaa, lähettänyt tekstiviestejä, näkynyt televisiossa ja muuta vastaavaa.”

”Siinä tapauksessa hän on joko löytänyt uuden keinon tavoittaa sinut tai...”

”Tai mitä?” minä kysyn.

”Saatoit saada paniikkikohtauksen”, Elsie vastaa. ”Olet ollut koko päivän poissa tolaltasi.”

”Tarkoitatko, että kuvittelin omiani?” minä kysyn.

Hän kohauttaa hartioitaan. ”Sinä olet henkisesti vahvin tuntemani ihminen, mutta otat hirveitä paineita. Ja lisäksi me vieläpä melkein kuolimme illalla. On ihan ok, jos et voi hyvin.”

En tiedä mitä sanoisin, joten totean: ”Minulla ei ole aikaa paniikkikohtaukseen.”

”Se ei taida mennä ihan niin”, Elsie sanoo. ”Meidän pitää varmaan kertoa Quintonille, kun hän tulee takaisin.”

”Eipäs”, minä sanon. Ja ennen kuin Elsie ehtii väittää vastaan, lisää: ”Jos se tapahtuu uudestaan, minä kerron hänelle heti. Mutta nyt en halua Quintonin suhtautuvan minuun eri lailla yhden hölmöilyn takia. Voitaisiinko pitää tämä juttu toistaiseksi salassa?”

”Ei sitä tarvitse hävetä”, Elsie sanoo.

”Elsie kiltti”, minä pyydän.

”Hyvä on”, Elsie sanoo. ”Mutta muistakin lupauksesi.”

”Selvä.”

Taas oveen koputetaan, ja kääntyessäni näen Jaydenin kurkistavan sisään.

”Quinton tuli. Sillä on kiireistä asiaa meille ennen kuin rouva P ehtii tänne.” Hän pälyilee meitä vuorotellen. ”Onks kaikki reilassa?”

Elsie painaa katseensa alas.

”On”, minä vastaan. ”Kaikki on ok.”

”Siistiä”, Jayden sanoo. ”Toi geeli ei näytä auttavan leukaan.”

”Ei niin”, minä sanon huokaisten.

”Se näyttää silti kivalta”, hän lisää.

Poskiani kuumoittaa, ja Jayden kangistuu sen näköisenä, että haluaisi olla jossain muualla. Hän änkyttää. ”Me-meinaan... siis niinku yleisesti. Vaikka että vau, toi puu näyttää kivalta. Tajuutsä?”

Nostan toista kulmaani. *Vertasiko tuo poika minua puuhun?*

Elsie peittää hymynsä. ”Mennään kuulemaan, mitä asiaa Quintonilla on.”

Veljeni edessä on kaksi läppäriä motellihuoneen pienellä nurkkapöydällä. Minua ärsyttää edelleen, että hän jätti minut

tänne, mutta en voi olla hymyilemättä leveästi. Oltuaan keljun ki-
rouksen takia kaksi vuotta nukuksissa veljeni on vihdoinkin hereillä.

Mutta hän näyttää tyytymättömältä.

Rykäisen. ”Lisää huonoja uutisia vai?”

Quinton nyökkää irrottamatta katsettaan tietokoneista. ”Net-
tiin on ilmestynyt kuva hotelli Vanderbiltiin eilen tehdystä iskusta.
Se on othernetin lisäksi tunnetun maailman somessa. Joku, toden-
näköisesti joku Kyttääjä, on saanut todella hyvän kuvan Dylanista
hetkellä, jolloin hän sytytti tulipalon.”

”Hetkinen, onko kuva myös tavallisessa somessa?” minä kysyn.
Viraston tehtävänä on nimenomaan pitää ylikuonnollinen maailma
salaisena. Ihmiset eivät osaa suhtautua asiallisesti mihinkään, mitä
eivät ymmärrä. Siksi Kyttääjät ovat vaarallisia. He ovat tavallisia
ihmisiä, mutta tietävät tarpeeksi olettaakseen, että magia ja yli-
luonnolliset asiat ovat todellisia, ja he yrittävät kaiken aikaa todis-
taa sen. Suurin osa ihmisistä luultavasti ajattelee, että kyseessä oli
tuhoisa onnettomuus, mutta veikkaan, että kaikki Atlantan Kyt-
tääjät havahtuivat kuullessaan, missä tulipalo oli.

”Virasto pyyhkii kuvaa sitä mukaa kun sitä postataan”, Quinton
sanoo, ”ja levittää huhua, että se on otettu jostain uudesta eloku-
vasta eikä siis ole todellinen. Mutta vaikka Virasto saisi tunne-
tun maailman uskomaan, että kuva on feikki, kaikki ylikuonnolli-
set tuntevat Dylanin kasvot. Ja heitä kiinnostaa tietää, keitä muut
kuvassa näkyvät ovat.”

”Muut?” Elsie kysyy.

Quinton viittooi meitä astumaan lähemmäksi ja kääntää toisen
näytön meihin päin.

Elsien hengitys salpautuu, ja Jayden pudistaa päätään. Minua
puistattaa, ja sykkeeni kiihtyy. Näytöllä näkyy Dylan leijumassa
tulipalon yläpuolella. Hänen vihainen ilmeensä hehkuu liekkien
valossa. Mutta hän ei ole yksin. Ilmassa on molemmin puolin

häntä kymmeniä punaiseen viittaaan pukeutuneita taikureita. He ovat Taikuriliiton miehiä ja naisia. He ovat nyt Dylanin alaisia, koska hän voitti Suuren pelin ja sai Vladimirin kruunun.

”He eivät edes yritä pysyä piilossa”, Elsie sanoo. ”He *haluavat* kaikkien tietävän, kuka tulipalon sytytti.”

”Dylan on julistanut sodan”, minä sanon hiljaa. ”Tätä taistelua hän on aina halunnut.”

Jayden vie käsivarret rinnalle puuskaan. ”Harlowella on nyt vissiin paljon isompia ongelmia kuin me.”

Quinton nyökkää. ”Kuva on jo nousussa Eurgissa, ja ilta-päivään mennessä tämä on varmasti yliluonnollisen maailman suurin uutinen. Mikä voisi olla pelottavampaa kuin se, että Dylan johtaa taikurien sotavoimia? Ja koska hän uskaltautui tekemään suoran iskun Virastoon piittaamatta siitä, että salainen maailmamme mahdollisesti paljastuu sen myötä, pääministeriä ja Virastoa vaaditaan ryhtymään vastaiskuun. Tilanne kuitenkin auttaa meitä, sillä Jayden on oikeassa. Harlowen on keskityttävä Dylaniin ja Taikuriliittoon.”

”Eli mitä nyt tehdään?” minä kysyn.

”Menemme turvallisempaan paikkaan heti kun voimme”, Quinton vastaa. ”Jonnekin mistä Virasto ei keksi etsiä meitä. Olen ottanut yhteyttä eräisiin vanhoihin ystäviin mutta lyhyellä varoitusajalla, enkä halua muiden tietävän, että olen herännyt. Jos Harlowe on niin kostonhaluinen kuin sanotte, en saa antaa hänelle uutta syytä käyttää Mariaa meitä vastaan. Siksi voimme joutua tyytymään piilopaikkaan, joka ei ole paras mahdollinen. Siellä voimme kuitenkin suunnitella, miten vapautamme Viraston Harlowen vallasta.”

”Entä Taikuriliitto?” minä kysyn. ”Eikö se ole vielä suurempi uhka? Minä vihaan Harlowea, mutta hän ei sentään ole tuhopolttaja.”

”Normaalisti olisin samaa mieltä”, Quinton sanoo, ”mutta me neljä emme pärjää koko Liittoa vastaan, siihenhän kuuluu satoja taikureita. Vallan kaappaaminen Virastossa sen sijaan onnistuu, jos syrjäytämme Harlowen. Kun Virasto on vapautettu hänen otteestaan, voimme päättää ajan pysäytyksen ja saada takaisin Merlinin, joka on lainmukainen pääministeri. Hänen johdollaan kokoamme oman sotajoukon taistelemaan Liittoa vastaan.”

Veljeni selityksessä on järkeä. Olen jo aiemmin tuntenut Merlinin suunnattoman voiman, joten tiedän, miten suuri merkitys olisi sillä, jos hän taistelisi meidän puolellemme. Silti moni joutuu kärsimään, kun yritämme houkutella Harlowea ansaan. Varsinkin jos Dylan ei välitä toimia salassa tunnetulta maailmalta.

”Hei kuulkaa”, Elsie sanoo. ”Teidän kannattaa katsoa tätä.”

”Katsoa mitä?” Quinton kysyy.

”Minulle alkoi juuri tulla hullun lailla Eurg-ilmoituksia. Näyttää siltä, että minut tagättiin *Huhuja ja kuiskauksia* -juorulehden postaukseen. Quinton, mi-minusta tuntuu, että joku tietää jo sinun heränneen.”

Kurkistan Elsieen olan yli ja katson tekstiä samalla kun hän lukee sitä ääneen.

Huhuja ja kuiskauksia ☒

Postattu 1 minuutti sitten

Psst, kuunnelkaapa... Liikkeellä on eräs valokuva, joka on saanut koko ylikuonnollisen maailman takajaloilleen. Dylan Van Helsing? Tunte mattomat taikurit? Hotelli Vanderbiltin tulipalo? Monille teistä alkaa valjeta, että perheenne saattavat olla vaarassa. Mistä sen tietää, mihin seuraavaksi isketään? Tällaisina aikoina tarvitaan sankareita... ja kuinka ollakaan, VanQuishin toinen puolisko on juuri palannut torjumaan uhkaa. Ette tietenkään kuullut tätä meiltä...

Quinton pudistaa päätään. ”Kenenkään ei pitäisi tietää, että olen hereillä. Olen ollut hyvin varovainen.”

”Mutta sen täytyy tarkoittaa sinua”, Elsie sanoo. ”Miksi siinä muuten mainittaisiin VanQuish?”

”Se oli taatusti tahallista”, minä vahvistan. Katson Elsiestä veljeeni. ”Ehkä joku näki sinut?”

”Olen teleportannut paikasta toiseen, eivätkä minun yhteyshenkilöni ikinä lavertelisi juorulehdelle.”

Elsie astuu ikkunaan ja kurkistaa verhojen raosta. ”Ellei joku sitten vakoile meitä.”

Quinton kääntää toisen läppärin meihin päin. Näytöllä on kuvaa valvontakameroista. Niistä näkyy koko motellialue pihaa myöten. ”Jos joku olisi tullut lähellekään tätä huonetta, kymmenen hälytintä olisi alkanut piipata ja me olisimme teleportanneet täältä tosi äkkiä.”

”Ehkä joku sniikkas huomaamatta sisään”, Jayden sanoo. ”Meidän kerrostalokämppään pääsee hiiriä vaikka mä tekisin mitä. Ne on niin pieniä, että mahtuu millasesta raosta vaan.” Hän kohauttaa olkiaan. ”Yliluonnollisiakin on kaikenkokosii.”

Huoneessa on muutaman sekunnin ajan hiljaista, ja sitten alamme pälyillä ympärillemme.

”Postaus on vain pari minuuttia vanha”, Elsie sanoo. ”Jos joku todella pujahti tänne salaa, hän voi edelleen olla täällä.”

Ja eikös vain toisen sängyn alta kuulukin vikinää ja tömähdys. Quinton ampaisee sitä kohti, mutta hänen liikkeensä ovat vielä hitaita ja kankeita. Hän näyttää reippaalta, mutta hänen kehonsa ei ole toipunut pitkästä unesta.

Jayden ehtii sängyn luo ensin ja ryömii sen alle. ”Ei näy mitään.”

Elsiekin käy mahalleen. ”Seinässä on reikä!”

Hänen sanoistaan tulee mieleeni agentti Magnuksen pitämät kenttäharjoitukset, ja keksin jotain. ”Asuuko motelleissa siivettämiä keijuja?”

Veljeni nyökkää. ”Heitä asuu oikeastaan kaikissa isoissa rakennuksissa. Motelleissa, kerrostaloissa, kouluissa...” Näen hetken, jolloin hän ymmärtää, mitä varsinaisesti kysyn. ”Vastaanoton takana on huoltokomero. Sitä kautta pääsee luultavasti helpoiten –”

Olen jo astunut ovesta ja juoksen portaita alas. Pysähdyn vasta tultuani huoltokomerolle, jonka ovi kuinka ollakaan sattuu olemaan auki. Luudanvarsi on jätetty väliin estämään sitä sulkeutumasta. Valotkin on jätetty palamaan.

Heti kynnyksen yli astuttuani ilmanvaihtoluukusta pöllähtää tuikkiva keiju. Hänellä on selässään matkapuhelin, joka on yhtä korkea kuin hän on pitkä. Hän näyttää vanhan elokuvan etsivältä ruskeassa trenssissä ja samanvärisessä lierihatussa, fedorassa. Ja hän vaikuttaa sangen omahyväiseltä.

Kunnes huomaa minut.

”Voi räkä”, keiju voihkaisee.

”Joo. Kiinni jäit.”

3

Keiju yrittää syöksyä luukusta takaisin ilmanvaihtokanavaan, mutta puhelimen paino hidastaa häntä. Poimin pikkuäijän lattialta ja lähten käyttävää pitkin takaisin.

”Päästä minut vapaaksi!” hän piipittää. ”Eikö sinun pitänyt olla kiltti taikuri? Kiltti ihminen ei sieppaisi viatonta keijua.”

”Eikä viaton keiju vakoilisi ihmisiä”, minä sanon.

Hän vie käsivartensa puuskaan ja selvittää kuuluvasti kurkkuun.

Kun palaan huoneeseemme, näytän häntä muille. ”Löysin urkkijan.”

”Columbo.” Quinton pudistaa päätään. ”Mistä lähtien sinä olet tehnyt hommia juorulehdelle?”

”Tunnetko sinä tämän keijun?” minä kysyn.

Veljeni nyökkää. ”Columbo oli aikoinaan *Päivän uutisten* arvostettu journalisti.”

”Ihmiset eivät välitä enää oikeista uutisista”, Columbo sanoo. ”He haluavat juoruja, etenkin sellaisia, jotka vahvistavat heidän käsityksiään. Minunlaiseni yritteliäs keiju menee sinne, missä liikkuu raha.”

Jayden kurtistaa kulmiaan. ”Kuulostaa musta vedättämiseltä.”

”Hyvä on, saitte minut nalkkiin”, Columbo jupisee. ”Olkaa nyt edes sen verran reiluja, että laskette minut alas, jotta voimme keskustella asiallisesti kuin aikuiset konsanaan.”

Katsomme veljeeni. Hän on tämän huoneen ainoa aikuinen.

”Sopii”, Quinton sanoo.

Minä asetan Columbon pöydälle, ja me neljä käymme hänen ympärilleen, jottei hän pääse livistämään. Veljeni ottaa Columbon selässään kantaman puhelimen. ”Minä pitelen tätä.”

Puhelimesta vapauduttuaan Columbo riisuu takkinsa – sen alta paljastuu paita ja solmio. Hänen selästään avautuu kimmeltävät perhosensiivet. Ne saavat hänet näyttämään huomattavasti miellyttävämmältä, vaikka hän katsookin minua äkäisesti.

Keiju alkaa astella pöydällä edestakaisin. ”Haluaisin ensimmäiseksi sanoa, että vaikka varmasti olette tuoltuneita nuuskimisestani, en ole rikkonut lakia. Kaikki tietävät, että keijujen salitaan poikkeuksellisesti kulkea seinien takaisilla käytävillä.”

”Tarkoitat kai, että *siivettömillä* keijuilla on lupa kulkea niiden kautta”, minä sanon muistellen koulutuksessa oppimiani asioita. ”Ja se johtuu siitä, että he asuvat täällä.”

Columbo näyttää hyvin närkästyneeltä huomautuksestani. ”Ja milloin sinusta tuli tuollainen päällepäsmäri? Häh?”

”Minä olen edelleen agentti”, Quinton sanoo puuttuen keskusteluun. ”Voisin pidättää sinut asiattomasta oleskelusta ja luvattomasta tunkeutumisesta. Et joutuisi siitä Mustankiven vankilaan, mutta minun ansiostani varmaan menettäisit luvan kulkea tunnelissa maailmassa. Yritäpä sitten nuuskia, kun et edes pääse ihmisten kaupunkeihin.”

Columbo kalpenee. ”Ei-eipäs hätäillä, löydämme varmasti sopuratkaisun!”

”Millaisen?” Quinton kysyy.

”Kuulin aiemmin, kun juttelitte”, Columbo sanoo. ”Ette ole niin

hyvässä turvassa kuin luulette.” Hän kääntyy minuun ja Elsieen päin. ”Varsinkaan te kaksi.”

”Mitä tarkoitat?” Elsie kysyy huolestuneesti.

”Sanotaan vaikka niin, että meillä *Huhuissa ja kuiskauksissa* on urkkijoita kaikkialla, ja yleensä saamme asioita selville ennen kuin suuri yleisö kuulee niistä. Tässä tapauksessa minulla on tietoa teistä. Saattaisin suostua vaihtamaan sitä johonkin arvokkaaseen.”

”Olisiko lupa liikua tunnetussa maailmassa riittävän arvokasta?” minä kysyn. ”Ja se ettet joudu telkien taakse.”

Keiju nostaa käsiään. ”Minulla on mehukkaampi ehdotus. Voisin jättää julkaisematta sen aiemmin mainostamani jutun Quintonin paluusta. Minulta on aikataulun mukaan menossa tunnin päästä verkkoon jatkojuttu, jossa vahvistan, että Quinton Peters on hereillä ja piileskelee Amari Petersin ja Elsie Rodriguezin kanssa. Saan syyttää itseäni siitä, että jäin kiinni. Minä hätiköin ja tögäsin sinut väärään postaukseen!”

”Pystytkö oikeasti estämään uutisen julkaisun?” Elsie kysyy. ”Varsinkin kun teit jo selväksi, että kirjoitit Quintonista?”

Columbo kohauttaa hartioitaan. ”Sanon pomolleni, että erehdyin. Sellaisiahan juorut ovat. Jos ne osoittautuvat perättömiksi, niin ei se haittaa – ne ovat pelkkiä juoruja.”

”Okei”, Quinton sanoo. ”Jos teet niin, myönnän sinulle yksin-oikeudella ensimmäisen haastatteluni, mutta vasta kun haluan paljastaa, että olen palannut. Ja vain jos lupaamasi tiedot ovat todella hyviä.”

Keiju virnistää. ”Totta vie ovat.”

”Sovittu”, Quinton sanoo.

”Keijujen lupauksella?” Columbo kysyy, ja nyt hänen siipensä kimmeltävät kirkkaasti.

”Keijujen lupauksella”, veljeni sanoo.

Columbo kumartaa. ”Mukava hieroa kauppoja kanssasi.” Hän viittoon meitä lähemmäksi ja hiljentää äänensä kuiskaukseksi. ”Huhutaan, että uusi pääministerimme kaappasi vallan, koska ei halunnut Turmion saavan kunniaa taikureiden kukistamisesta tulevassa sodassa. Harlowe haluaa nimensä historiankirjoihin.”

Paljastus ei tee Quintoniin vaikutusta. ”Kuulemani perusteella en ylläty siitä, että Harlowe kuvittelee itsestään liikoja.”

”No entäs tämä?” Columbo sanoo. ”Meidän lempifaanimme aikoo ensi töikseen julistaa Amari Petersin ja Elsie Rodriguezin Liiton myötäilijöiksi. Hän sanoo teidän kahden auttaneen Dylania alusta pitäen. Ja nimeää teidät yliluonnollisen maailman vihollisiksi.”

Quinton tömähtää tuolilleen.

Käännyn katsomaan, miten Elsie reagoi. Hän vaikuttaa siltä kuin olisi nähnyt kummituksen. Jayden sen sijaan näyttää olevan yhtä ymmällään kuin minä.

Minä nielaisen ja kysyn: ”Onko yliluonnollisen maailman viholliseksi joutuminen niin paha juttu kuin miltä kuulostaa?”

”Se on meidän maailmamme suurin rikos”, Quinton vastaa. ”Kaikki säännöt unohdetaan. Aloitetaan maailmanlaajuinen ajojahti. Eri maissa agentit etsivät teitä kaupungeistaan. Etsintään osallistuvat jopa tunnetun maailman viranomaiset. Katsotaan, että kannattaa ottaa paljastumisen riski, kunhan teidät saadaan kiinni. Teidän naamanne ovat iltauutisissa... Joudutte FBI:n etsintäkuulutettujen listalle. Äiti saatetaan viedä kuulusteltavaksi.”

En tiedä mitä sanoa. Tunnen itseni tyhmäksi: miten saatoin ajatella, että Harlowe unohtaisi Elsie ja minut. Dylanin isku oli kapula Harlowen rattaisiin, mutta hän ei ikimaailmassa antaisi meidän pysyä vapaalla jalalla, kun me kerran olemme ainoat, jotka tietävät totuuden hänen mielenhallintakyvystään. Hän jahtaa meitä aivan varmasti ja on valmis mihin tahansa pitääkseen

meidät vaiti, jopa syyttämään meitä yliluonnollisen maailman pahimmasta rikoksesta.

Quinton jatkaa. ”Harlowe levittää propagandaa meitä vastaan, jotta maailma pitää meitä pettureina, kun meidät löydetään. Jos väitämme hänen käyttäneen kykyään Viraston hallitsemiseen, kuulostaa siltä kuin yrittäisimme epätoivoisesti laistaa syyllisyydestä.”

Elsie painaa kädet kasvoilleen. ”Tämä on kamalaa.”

”Lievästi sanottuna”, minä kuiskaan. ”Mitä nyt keksitään?”

Quinton on vastaamaisillaan, kun hänen toisesta tietokoneestaan kuuluu hälytysääni. Sitten se kuuluu myös hänen puhelimestaan. Ikkunaan ilmestyy autonvalot, ja silmänräpäyksen ajan miehen, syöksykö huoneeseemme kohta agentteja.

Columbo tarttuu tilaisuuteen. Hän vilahtaa ohitseni ja katoaa sängyn alle ja sitten seinän reiästä turvaan.

Jayden yrittää lähteä perään, mutta veljeni pudistaa päätään.

”Minä tiedän, kuka ulkona on.” Quinton katsoo minua silmiin. ”Äiti tuli.”